Κυριακή πρωί. Ψιλόβροχο, υγρασία, καιρός κλειστός. Μυρωδιά από λιβάνι παρούσα και έντονη, την ώ ρα που η καπνιά του αναδυόταν σαν ελάχιστη συμβολή, στη θολή ατμόσφαιρα. Οι μικρές φλόγες από τα κεράκια αγωνιούσαν να κρατηθούν ζωντανές, κόντρα στις ελαφρές ριπές του αέρα, ενάντια στις λεπτές σταγόνες της βροχής. Κι' έτσι αδελφωμένα που ήταν και τα τρία μαζί, κάποιο έδινε τη φλόγα του στον διπλανό μόλις έσβηνε. Κι όλα κρατιόντουσαν αναμμένα.

Σαν τους ανθρώπους, που όταν βρίσκονται μαζί σε κάτι δυσάρεστο, κάποιος θα πεί, ή θα κάμει κάτι, για να δώσει κουράγιο στους υπόλοιπους. Ενίοτε και στον εαυτό του.

Αυτά κοιτούσα αφηρημένος, εκεί έτρεχε ο λογισμός μου, την ώρα που ο παππάς τελούσε το μνημόσυνο, μέχρι την ώρα που άκουσα:

«…Παν αμάρτημα το παρ' αυτού πραχθέν εν λόγω ή έργω ή διανοία, ως αγαθός και φιλάνθρωπος Θεός, συγχώρησον ότι ουκ έστιν άνθρωπος, ος ζήσεται και ουχ αμαρτήσει, συ γαρ μόνος εκτός αμαρτίας υπάρχεις, η δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα, και ο νόμος σου αλήθεια.»

Τότε σκέφτηκα, τι αμαρτίες μπορεί να έχει φορτωθεί ένα κορίτσι που αποχαιρέτησε τα εγκόσμια πριν τα είκοσί του, και μάλιστα εν λόγω ή έργω ή διανοία, πριν γίνει καν γυναίκα, πριν

όσα και άλλα τόσα, πριν οτιδήποτε.

Πέντε χρόνια μετά την απώλεια, μάνα, παππούς γιαγιά, θείος θεία και τρεις φίλοι, παρόντες εκεί, γύρω από έναν τάφο που δεν έπρεπε να υπάρχει και κουβέντες, αδιάφορες, για να πνίξουν την λύπη.

Πέντε χρόνια αργότερα, όταν οι συνομήλικες της μικρής, είτε μετρούν μέρες για την πρώτη τους γέννα, είτε ψάχνουν καλύτερη δουλειά, είτε ονειρεύονται, επιδιώκουν οτιδήποτε.

Σε μια άλλη γωνιά, κάτω από τις νοτισμένες σκιές των κωνοφόρων, λίγοι συγκεντρωμένοι σε μια παρόμοια διαδικασία. Μερικές φλογίτσες από τα κεράκια, πρόδιδαν την παρουσία τους.

Λίγο αργότερα την ώρα του καφέ και του κονιάκ, ήρθαν κάποια δάκρυα στην παρέα. Έτσι απρόσκλητα, αλλά διακριτικά. Όχι όπως έρχονται τα όσα απρογραμμάτιστα, σου αλλάζουν τη ζωή.

Κι όταν, περπατώντας υπό βροχή, έφευγα, ακούγοντας την ηχώ από τα λόγια του παπά: *« … η δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εις τον αιώνα»,*
είχα την εντύπωση ότι βρισκόμουν μπροστά τον ορισμό της αδικίας